

Arrest

nr. 110 210 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 7 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissingen luiden als volgt:

In hoofde van eerste verzoeker :

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [...]

en van nationaliteit te zijn : Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.03.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 03.04.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.07.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat op 23.10.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 25.10.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering in overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 06.03.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Roma tussen de Serviërs en de Albanezen zouden zitten, die mekaar doden. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Roma nergens veilig zouden zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer gedood zou worden. Overwegende dat betrokkene eventueel zou willen terugkeren op voorwaarde dat de autoriteiten in zouden staan voor hun kinderen en hen onderdak zouden geven. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze graag opvang zouden krijgen in België. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw opnieuw zwanger zou zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij rug- en hartproblemen zou hebben. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij de huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt r termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toégekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene ai op 30.08.2012 & 25.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevoig gaf; wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1881 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1093, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

In hoofde van tweede verzoekster:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [...]

en van nationaliteit te zijn : Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.03.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 03.04.2012 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.07.2012 van het Commissariaat- generaal voor da Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering in overweging name' kreeg. Overwegende dat op 23.10.2013 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 25.10.2012 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing 'weigering In overwegingname' kreeg. Overwegende dat betrokkene op 06.03.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze ernstige problemen zouden hebben in Kosovo en niet zouden kunnen

terugkeren. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze verkracht werd in Kosovo en dat haar man er geslagen werd. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze op straat zouden staan met haar kinderen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in België aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze opnieuw zwanger zou zijn. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 8 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Ononderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene op 03.09.2012 en 25.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1881 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1093, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "artikel 33 van de Conventie van Genève en het protocol" en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 52, § 1 van diezelfde wet. Verder voeren verzoekers machtsoverschrijding aan in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers citeren artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en stellen verder wat volgt:

"Verzoekers zullen dit artikel ontlezen en aantonen dat zij niet vallen onder de voorwaarden zoals opgesomd in artikel 51/8 lid 1 Vw zodat verwerende partij de asiel aanvraag moet in overweging nemen en deze moet overmaken aan het commissariaat generaal voor de vluchtelingen.

Volgende elementen dienen aanwezig te zijn om de asiel aanvraag niet overweging te nemen.

A:

Voor heen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend.

Verzoekers hebben inderdaad een asiel aanvraag ingediend op 3 april 2012 bij het commissariaat generaal die op basis van artikel 57/6/1 Vw een weigering tot in overwegingname heeft genomen op 26 juli 2012.

Verzoekers hadden echter geen bijstand van een raadsman die de vreemdelingen materie onder de knie heeft en werden als Roma eigenlijk aan hun lot overgelaten.

Verzoekers hebben zich op 23 oktober 2012 opnieuw naar verwerende partij gewend teneinde een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Hierbij weigerde verwerende partij eveneens de asielaanvraag in overweging te nemen.

Verzoekers hebben dan op 6 maart 2013 een derde asielaanvraag ingediend bij verwerende partij.

Uit de bestreden beslissingen kunnen verzoeker noch hun raadsman vaststellen waarom verwerende partij van oordeel zou zijn dat de derde asielaanvraag 'dezelfde' aanvraag zou betreffen zoals de twee voorgaanden.

De motivering op de bestreden beslissing laat niet toe dat: Overwegende dat betrokkene verklaart dat de Roma tussen de Serviërs en de Albanezen zouden zitten, die mekaar doden.

Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuwe element kan worden beschouwd. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de Roma nergens veilig zouden zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer gedood zou worden. Overwegende dat betrokkene eventueel zou willen terugkeren op voorwaarde dat de autoriteiten in zouden staan voor hun kinderen en hen onderdak zouden geven. Vast stellen of deze elementen al werden onderzocht in de eerste asielaanvraag van verzoekers.

Nergens wordt melding gemaakt dat deze elementen zouden onderzocht geweest zijn door het commissariaat generaal bij de eerste asielaanvraag of door verwerende partij bij de tweede asielaanvraag.

Uit de motivering kunnen verzoekers dus niet afleiden en dus eveneens de Raad niet het in casu gaat om 'dezelfde' aanvraag.

Verzoeker verwijzen naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen. De motieven van de bestreden beslissing dient in de beslissing te worden veruitwendigd. Verwerende partij heeft zijn motieven veel te beperkt gehouden zodat verzoeker noch hun raadsman noch de Raad kan achterhalen op welke motieven hun eerste asielaanvraag was gebaseerd. Gezien dit niet tot uiting komt in de motivering is de motivering gebrekkig. Derhalve dient er dus besloten te worden dat het in casu gaat om niet 'dezelfde' aanvraag zoals de twee vorige aanvragen.

Derhalve is aan de voorwaarde 'dezelfde' asielaanvraag niet voldaan zodat artikel 51/8 Vw geen toepassing kan vinden.

B

en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt

De tweede voorwaarde begint met het woord EN. Dit wil aldus zeggen dat zowel de tweede als de eerste voorwaarden cumulatief dienen voldaan te zijn in dien verwerende partij een beslissing bijlage 13quater neemt.

Verzoekers hebben onder punt A echter al aangetoond dat zij niet 'dezelfde' aanvraag hebben ingediend zodat minsten aan de eerste voorwaarde niet voldaan is om hun aanvraag niet inoverweging te nemen.

Verzoekers zullen echter voor de volledigheid aan tonen dat zij wel nieuwe gegevens hebben aangebracht.

Verzoekers hebben een nieuwe asielaanvraag ingediend met nieuwe elementen. Doch verzoekers hebben door verwerende partij niet echt de kans gehad om deze nieuwe elementen die zij echt wilden aanbrengen ook over te brengen op de interviewer. De scholingsgraad van eerste en tweede verzoeker is laag zodat zij tijdens het interview bij verwerende partij aan sommige aspecten niet hebben gedacht.

De basis van de derde asielaanvraag is te vinden in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 97.980 dd 27 februari 2013 in de zaak met nummer 118.659/V. Dit betreft een arrest met als eisende partijen A.K. en H.K.. Het betreft echter de vader en moeder van huidige eerste verzoekende partij.

In deze zaak werd er beslist:

Art. 1: Les décisions rendues le 23 janvier 2013 par le commissaire général aux réfugiés et aux apatrides sont annulées.

Art 2: L'affaire est renvoyée au commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

In de zaak van de vader en de moeder van eerste verzoekende partij werd aldus de beslissing tot weigering van het statuut vluchteling en weigering van het statuut subsidiaire bescherming van 23 januari 2013 vernietigd.

Is dit geen nieuw feit of gegeven? Is het niet van belang dat de beslissing van de ouders van verzoekers van de commissaris generaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd? Verzoekers zijn Roma en de familie banden zijn er heel vast en de families leven steeds bij elkaar. Het arrest dateert van 27 februari 2013 en is dus wel een nieuw gegeven dat verzoekers niet konden geven naar aanleiding van hun twee vorige aanvragen gezien de vorige aanvragen al definitief waren afgewezen voor datum 27 februari 2013.

Het kan niet kwalijk genomen worden dat verzoekers dit feit niet zouden hebben verteld. Verzoekers hebben echter wel aangegeven dat hun vader en moeder in België verbleven. Verwerende partij dient er rekening mee te houden dat de scholingsgraad van verzoekers laag is en hieruit volgt dat verzoekers niet mondig zijn en niet weten wat van belang is en wat niet. Minstens diende dienst vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte te zijn van het arrest van 27 februari 2013 en dat het de vader en moeder betreft. Er mag van verwerende partij toch wat medewerking en opzoekingswerk

verricht worden bij toepassing van artikel 51/8 Vw gezien de serieuze implicatie dit artikel heeft op het beginsel van het non-refoulement en artikel 33 van de Conventie van Geneve.

Hieruit volgt dat verwerende partij niet de moeite heeft gedaan om feiten en elementen te vergaren, deze te bestuderen en hieruit een redelijke beslissing te distilleren. Derhalve zijn in casu de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel niet op een voldoende wijze nageleefd.

Dat verwerende partij stelt dat zij de beweringen met betrekking tussen de Roma enerzijds en Albanezen en Serviërs anderzijds spanningen zijn, dat er vermoord wordt dient te staven met enige begin van bewijs, is hier echter niet aan de orde. Het artikel 51/8 Vw dient heel beperkend te worden geïnterpreteerd zolang wordt door een veelvuldige toepassing van artikel 51/8 Vw de conventie van Geneve buiten spel gezet. In het bijzonder komt artikel 33 van de conventie is het gedrang en het internationaal gewoonrechtelijk principe van het non-refoulement.

De motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers hun beweringen niet staven is geen motivering die overeenstemt met de feiten die verzoekers hebben aangebracht. Dat verzoekers geen begin van bewijs aanbrengen voor de problemen is niet nodig. Artikel 51/8 Vw stelt niet dat verzoekers de nieuwe feiten dienen te bewijzen. Het nagaan van bewijzen die verzoekers zouden hebben, dient te gebeuren niet door de Dienst Vreemdelingenzaken maar wel door het commissariaat generaal.

Bovendien zijn de beweringen van verzoeker wel correct. Verzoekers zijn niet de enige Roma die in België verblijven en die afkomstig zijn uit Servië. Zowel verwerende partij als zijn partner het commissariaat generaal heeft enorme informatie betrekking tot de spanningen tussen Roma, Albanezen en Serviërs. De problemen die zich in Servië stellen, de onmacht van de politieke diensten om discriminatie tussen de etnische minderheden tegen te gaan. Zomaar stellen dat de spanningen die verzoekers zullen tegemoet treden bij een terugkeer niet aan de orde zijn is toch wel een brug te ver.

Het zomaar stellen dat verzoekers geen begin van bewijs naar voor brengt, is zoals gezegd, niet aan de orde in een procedure artikel 51/8 Vw wegens het gevaar van uitholling van de conventie en in het bijzonder van artikel 33 van de conventie van Geneve.

Bovendien zal het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toch niet ontgaan dat de 'vrees' die verzoekers dienen te hebben een subjectief element is. Het is niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar onderzoek op basis van artikel 51/8 Vw die dient na te gaan of de 'vrees' wel in hoofde van verzoekers aanwezig is. Dit is de taak van het commissariaat generaal. Het commissariaat generaal zal dan wel toetsen of de vrees in hoofde van verzoeker aanwezig is en of deze vrees al dan niet gegrond is.

Derhalve hebben verzoeker wel degelijk nieuwe elementen, die ze niet hadden tijdens hun twee eerder asielaanvragen aangebracht zodat ook de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 51/8 Vw niet is voldaan.

Uit het bovenstaande en uit de feiten die verzoekers hebben aangebracht bij hun derde asielaanvraag aan verwerende partij blijkt echter wel dat zij nieuwe elementen hebben aangehaald. Minstens diende verwerende partij op de hoogte te zijn van het arrest van 27 februari 2013 van de RVV gekend onder het nummer 97.980. Dit arrest is dan ook de doorslag geweest voor verzoekers, als zoon van A. en H.K. om een derde asiel aanvraag in te dienen op 6 maart 2013 dus na datum van het arrest.

C. Besluit

Verzoekers hebben duidelijk aangetoond in A en B dat aan de twee cumulatieve voorwaarden waaraan dient voldaan te zijn om een nieuwe asielaanvraag niet in overweging te nemen niet zijn voldaan. Zodoende dient de aanvraag van verzoekers wel degelijk in overweging te worden genomen.

De motivering die verwerende partij aanbrengt steunt echter niet op feiten die verzoekers hebben aangehaald tijdens het twee voorgaande asielaanvragen, minstens wordt dit in de bestreden beslissing niet aangetoond.

Verzoekers hebben duidelijk aangetoond dat hij: niet 'dezelfde' aanvraag heeft ingediend wel degelijk nieuwe feiten heeft aangebracht.

Verwerende partij heeft deze feiten niet op een correcte wijze gelinkt aan de wettelijke voorwaarden zoals voorzien in artikel 51/8 Vw.

Het artikel 51/8 Vw dient heel restrictief te worden toegepast teneinde een verwatering tegen te gaan van artikel 33 van de Conventie van Geneve met het protocol in het bijzonder het gewoonrechtelijk principe van het non-refoulement.

Als verwerende partij al bewijzen begint te vragen bij een toepassing van artikel 51/8 Vw begint verwerende partij de 'vrees' te beoordelen en daarvoor een begin van bewijs begint te vragen aan verzoekers. Dit is echter de exclusieve bevoegdheid van het commissariaat generaal.

Derhalve is de bestreden beslissing een voorbeeld van machtsoverschrijding van verwerende partij. Op basis van artikel 39/2 par. 2 dient de Raad voor vreemdelingenbetwistingen bij overschrijding der macht van verwerende partij de beslissing te vernietigen. Artikel 52 par. 1 stelt expliciet dat het commissariaat

generaal dient te beslissen om het statuut vluchteling of het statuut subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hierboven heeft verzoekende partij tevens gesteld dat de motivering van verwerende partij niet op een correcte wijze gelinkt wordt aan de voorwaarden vermeld in artikel 51/8 Vw waardoor de motivering die verwerende partij aanbrengt gebrekkig is. De motivering is een substantiële vormvereiste die wegens schending van deze vormvereiste conform artikel 39/2 par. 2 dient te worden vernietigd. Hierbij komt nog dat verwerende partij niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan. Verwerende partij diende kennis te hebben van het arrest van 27 februari 2013 en het feit dat vader en moeder van verzoekende partij in het land zijn en dat hun asielprocedure hangende is en dat de Raad de beslissing van het commissariaat generaal heeft vernietigd wegens het niet nauwkeurig werk van het commissariaat generaal.

Het middel is derhalve gegrond.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is een analoge bepaling.

2.3. Verzoekers stellen dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat de derde asielaanvraag dezelfde aanvraag zou betreffen als de twee voorgaande en nergens melding wordt gemaakt van het feit dat de door hen in hun derde aanvraag aangehaalde elementen reeds onderzocht zouden zijn geweest bij de eerdere asielaanvragen.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissingen is ingegaan op de elementen die verzoekers bij hun herhaalde asielaanvraag als nieuwe elementen hebben aangebracht, en daaropvolgend besluit dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin [hij/zij] ze had kunnen aanbrengen dat er, wat [hem/haar]betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”*.

2.5. Verzoekers betwisten niet dat zij eerder al twee asielaanvragen indienden. Evenmin betwisten zij dat deze aanvragen resulteerden in de in de bestreden beslissingen opgesomde administratieve rechtshandelingen, waarvan zij onmiskenbaar in kennis werden gesteld en met betrekking tot dewelke zij dus de motieven moeten kennen. In deze eerder genomen beslissingen werd vastgesteld dat het asielrelaas steeds betrekking had op problemen met de plaatselijke bevolkingsgroepen omwille van de etnie van verzoekers. In de thans genomen beslissingen wordt duidelijk weergegeven dat ook nu verzoekers zich steunen op de problemen die zij in hun land van herkomst hebben met de Serviërs en de Albanezen en dat zij vrezen gedood te zullen worden door de Serviërs, bij terugkeer, omwille van het feit dat zij Roma zijn. Verder wordt ook nog vastgesteld dat een aantal elementen worden aangehaald die buiten het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève en de subsidiaire bescherming. Gelet op al deze gegevens tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij nog verder zou moeten motiveren dan zij reeds deed teneinde in overeenstemming te zijn met de doelstellingen die worden vooropgesteld door de formele motiveringsplicht en dit in het licht van het toepassingsgebied van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekers voeren aan dat zij wel degelijk nieuwe gegevens hebben bijgebracht maar dat zij vanwege de verwerende partij niet echt de kans hebben gekregen om deze nieuwe elementen ook over te brengen op de interviewer. Zij wijten een en ander aan hun scholingsgraad, die zo laag is dat zij aan een aantal aspecten niet hebben gedacht. Zij verwijzen daarbij naar het arrest nr. 97 980 van 27 februari 2013 inzake verzoekers vader en moeder, en tengevolge waarvan de beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vernietigd. Dit is een nieuw gegeven, zo stellen verzoekers, en het kan hen niet kwalijk worden genomen dat zij het niet hebben verteld : zij zijn niet mondig en weten niet wat van belang is. Bovendien had verzoeker wel gemeld dat zijn ouders in België verbleven en kon van de verwerende partij toch wat medewerking en opzoekingswerk worden verricht bij de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de verwerende partij ter zake in gebreke is gebleven, is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er moet evenwel worden benadrukt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag berust bij de aanvrager zelf, die moet aantonen dat deze aanvraag gerechtvaardigd is. Dit geldt bij uitstek voor de indiener van een meervoudige asielaanvraag. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien aan verzoekers bij het interview duidelijk werd gevraagd om welke reden zij hun nieuwe aanvraag wensten in te dienen en op welke gronden, en een lage scholingsgraad niet betekent dat de

betrokkenen verstoken zijn van elke kennis of van enig gezond verstand, kunnen zij zich bezwaarlijk achter dit argument verschuilen. Het argument dat zij niet zouden weten wat van belang is en wat niet, moet om dezelfde redenen worden geweerd: verzoekers hebben ervoor geopteerd om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op grond van nieuwe gegevens. In die optiek mag in alle redelijkheid van hen worden verwacht dat zij enige toelichting zouden kunnen geven rond die gegevens.

2.7. Voorts houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Hierbij dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cfr. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Het feit dat verzoekers de vernietiging van de beslissingen die werden genomen in hoofde van de ouders van verzoekers door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvermeld hebben gelaten, kan, in het licht van de voormelde bewijslast, dan ook bezwaarlijk ten kwade worden geduid aan de verwerende partij en kan niet worden verschoond door een verwijzing naar hun beperkte scholingsgraad, zoals reeds eerder vermeld. Een en ander klemmt immers des te meer nu uit het verzoekschrift blijkt dat het arrest van de RvV *“de doorslag”* is geweest voor het indienen van de nieuwe asielaanvraag. Overigens, en geheel ten overvloede, tonen verzoekers, gelet op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden beoordeeld, op geen enkele wijze aan welk belang zij hebben bij het desgevallend in overweging nemen van het feit dat de beslissingen in hoofde van de ouders van verzoekers werden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Precies omwille van dat geïndividualiseerde onderzoek is een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet dienstig.

2.8. Verzoekers stellen nog dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij hun beweringen niet staven, omdat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat zij de nieuwe feiten bewijzen. Het nagaan van de bewijzen dient te worden nagegaan door de Commissaris-generaal, niet door de dienst Vreemdelingenzaken, zo stellen zij nog. Zij kunnen hierin echter niet worden bijgetreden : het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Daarbij kan ook worden nagegaan of de nieuwe gegevens nieuw zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

2.9. Nu verzoekers niet betwisten dat zij zich bij hun aanvraag beperkten tot verklaringen en gelet op het feit dat verzoekers de overige motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laten, kon de verwerende partij op grond van deze motieven, zonder zich daarbij te bezondigen aan machtsoverschrijding en zonder te handelen in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, genoegzaam tot de conclusie komen dat betrokkenen bij hun huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. Tot slot moet ook worden gesteld dat, waar verzoekers stellen dat de vrees die zij dienen te hebben een subjectief element is, en dat het niet toekomt aan de dienst Vreemdelingenzaken om dit te beoordelen, zij het gegeven negeren dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is, nu die vrees tevens gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hen aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506) en dat de verwerende partij, zoals dat reeds werd gesteld, wel degelijk de bevoegdheid heeft om *prima facie* te oordelen of er bewijskrachtige elementen voorliggen om die objectivering toe te laten. *In casu* is niet aangetoond dat zij die beoordeling niet correct heeft gedaan, zodat de verwijzing naar een mogelijke uitholling van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie niet opgaat.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel in geen van zijn onderdelen gegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS